

Dosar nr. XXXXX

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL

SECȚIA

ÎNCHEIERE

Ședința publică din 27 Iunie 2018

Completul compus din:

Președinte: AB, judecător

Judecător CD

Grefier EF

S-a luat în examinare, pentru pronunțare, apelul declarat de pârâta **GH**, împotriva sentinței civile nr.217 din 27 februarie 2018, pronunțată de Tribunalul, în dosarul nr.XXX, intimat fiind reclamantul **IJ**.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au lipsit părțile.

Procedura este legal îndeplinită.

Apelul este scutit de taxă judiciară de timbru.

Dezbaterile asupra unei posibile sesizări a Înaltei Curți de Casație și Justiție- Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în baza art. 519 din Codul procedură civilă, au avut loc la data de 13 iunie 2018, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta.

Pronunțarea asupra acestei posibile sesizări a fost amânată astăzi când, în urma deliberării, s-a dat următoarea soluție:

CURTEA

Analizând lucrările dosarului,

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul:

1. Curtea de Apeleste investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;
2. De lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 40, alin. 1 din O.U.G. nr. 158/2003 anterior modificărilor aduse de O.U.G. nr. 68 din 21 octombrie 2014, în sensul dacă în categoria beneficiarilor sunt sau nu cuprinși și plătitorii prevăzuți la dispozițiile art. 36, alin. 3, lit. a) și b) din același act normativ sau numai persoana asigurată, depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât:
 - a. În cauză se pune în discuție dacă termenul de 90 de zile de la data de la care beneficiarul era în drept să le solicite, se aplică sau nu și cererilor formulate de plătitorii prevăzuți la dispozițiile art. 36, alin. 3, lit. a) și b) din O.U.G. nr. 158/2003 anterior modificărilor aduse de O.U.G. nr. 68 din 21 octombrie 2014;
 - b. Apelanta-pârâtă a apreciat că termenul de 90 de zile prevăzut de art. 40, alin. 1 din O.U.G. nr. 158/2003 anterior modificărilor aduse de O.U.G. nr. 68 din 21 octombrie 2014, se aplică și cererilor de recuperare a sumelor reprezentând indemnizații achitate ce au depășit suma contribuțiilor datorate în lunile respective, formulate de angajatori;
 - c. Intimatul-reclamant a apreciat în sens contrar, respectiv termenul de 90 de zile se aplică exclusiv beneficiarului persoană fizică asigurată;

3. problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre; cauzele de această natură nu ajung pe rolul Î.C.C.J. fiind soluționate definitiv în fața curților de apel;

4. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la 13.06.2018.

II. Pe rolul prezentei instanțe se află, în calea de atac a apelului, cererea formulată de reclamantul IJ, în contradictoriu cu pârâta GH, prin care a solicitat: în principal, ca prin hotărârea se va pronunța, să oblige pârâta să plătească suma de 21.156 lei, reprezentând contravaloarea indemnizațiilor pentru concediile medicale, achitate salariaților, care depășesc obligația lunară de plată a contribuției pentru concedii și indemnizații, în anii 2010-2012, constatată de Curtea de Conturi a României - Camera de Conturi, prin Decizia nr.17/2014; în subsidiar, în situația respingerii primului capăt de cerere, a solicitat să se constate că suma de 21.156 lei, nerecuperată de instituția reclamantă, reprezentând plata indemnizațiilor pentru concediile medicale ale salariaților, suportate integral din credite primite de la bugetul de stat și nerecuperate din Fondul Național Unic de Asigurări Sociale de Sănătate, în termenul legal de prescripție, respectiv, la finele lunii decembrie 2013, constatată de Curtea de Conturi a României-Camera de Conturi, este exonerată de la plată.

În fapt, s-a precizat că IJ, în calitate de angajator s-a înregistrat cu concedii medicale ale salariaților, în perioada 2010-2012, pentru care s-au depus documentații justificative la GH, în vederea recuperării indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate, achitate salariaților, în sumă de 21.156 lei, prin cererile de restituire nr. 1661 din 15.09.2014, nr.1663 din 15.09.2014, nr.1665 din 15.09.2014, nr.1667 din 15.09.2014, nr. 1669 din 15.09.2014, nr.1671 din 15.09.2014, nr.1673 din 15.09.2014, nr.1675 din 15.09.2014, nr.1677 din 15.09.2014, nr.1679 din 15.09.2014, depuse pentru lunile ianuarie 2011, februarie 2011, aprilie 2011, iunie 2011, iulie 2011, august 2011, septembrie 2011, octombrie 2011, noiembrie 2011, respectiv, decembrie 2011, înregistrate la GH, sub nr. 23338 din 16.09.2014, nr. 23339 din 16.09.2014, nr. 23340 din 16.09.2014, nr. 23341 din 16.09.2014, nr. 23342 din 16.09.2014, nr. 23343 din 16.09.2014, nr. 23344 din 16.09.2014, nr. 23345 din 16.09.2014, nr. 23346 din 16.09.2014 și nr. 23347 din 16.09.2014.

GH a răspuns prin adresa nr.6071 din 22.09.2014, că se respinge plata sumelor, aferente cererilor reclamantului, motivat de faptul că potrivit dispozițiilor art. 40 alin.(1) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 158/2005, privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, cu modificările și completările ulterioare, angajatorii nu pot solicita sume reprezentând indemnizații plătite de către aceștia asiguraților care depășesc suma contribuțiilor datorate în luna respectivă, dacă este depășit termenul de 90 de zile, de la data la care erau îndreptățiți să le solicite.

În drept, au fost invocate prevederile art.77 din Norma de aplicare a prevederilor OUG nr.158/2005, cu modificările și completările ulterioare, art. 38 alin.(2) și art. 40 din OUG nr.158/2005, cu modificările și completările ulterioare, prevederile art.117 alin.(1), prevederile art.135, coroborate cu cele ale art.2 alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003, republicată, privind codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, prevederile art.2 alin.(3) din Legea nr.124/2014, privind unele măsuri referitoare la veniturile de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare și prevederile art.35 din Noul Cod de procedură civilă.

Casa Națională de Asigurări de Sănătate, prin reprezentantul său legal, în calitate de pârâtă, a formulat *întâmpinare*, solicitând respingerea acesteia ca prescrisă pentru următoarele motive.

Reclamantul a susținut faptul că a achitat către salariați sume reprezentând indemnizații pentru asigurări sociale de sănătate aferente certificatelor de concediu medical, depuse de salariați pentru perioada 2010 - 2012, în condițiile în care aceste sume au depășit valoarea contribuțiilor pentru concedii și indemnizații datorate în lunile respective. În conformitate cu

dispozițiile art. 38 alin. 2 din OUG nr. 158/2005, reclamantul avea dreptul, în termenul legal instituit de art. 40 alin. 1 din OUG nr. 158/2005 cu modificările și completările ulterioare, (termen de 90 de zile de la data la care aceasta era în drept să le solicite), să recupereze aceste sume din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din creditele bugetare prevăzute cu această destinație, în condițiile reglementate prin normele de aplicare a acestei ordonanțe de urgență, aprobate prin Ordinul MS/CNAS nr. 60/32/2006 cu modificările și completările ulterioare. Reclamantul nu și-a exercitat dreptul de a solicita restituirea acestor sume în termenul prevăzut de lege.

În ce privește susținerea reclamantului conform căreia, acesta are exclusiv calitatea de angajator și nu de beneficiar al sumelor pretinse, termenul de 90 de zile fiind, în optica sa, opozabil doar beneficiarului indemnizației, respectiv persoanei care primește indemnizația, pârâta a precizat că, în conformitate cu reglementările expres instituite de art. 40 alin. (1) din OUG nr. 158/2005 cu modificările și completările ulterioare: „Indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, în termen de 90 de zile de la data de la care persoanele prevăzute la art. 1 alin. (2), art. 32 alin. (1), precum și plătitorii prevăzuți la art. 36 alin. (3) lit. a) și b) erau în drept să le solicite.” În consecință, reclamantul este în eroare cu privire la conținutul art. 40 alin. (1) din OUG nr. 158/2005 cu modificările și completările ulterioare, întrucât dispozițiile art. 36 alin. (3) lit. a) din OUG nr. 158/2005 cu modificările și completările ulterioare, prevăd expres categoria – angajatorul, aspect față de care, rezultă în mod evident că, legiuitorul a instituit expres în sarcina angajatorului, obligația de solicita recuperarea indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate achitate salariaților, în termenul legal de 90 de zile de la data la care era în drept să le solicite.

Față de considerentele ce preced, a solicitat admiterea excepției prescripției dreptului la acțiune și respingerea acțiunii ca prescrisă.

În ipoteza în care s-ar trece peste apărările făcute și s-ar aprecia că, în prezenta cauză, reclamantului îi este aplicabil ca regim juridic, termenul general de prescripție de 3 ani, a învederat că, la data investirii instanței de judecată cu prezenta cerere, reclamantul a decăzut și din termenul general de prescripție de 3 ani, prevăzut de lege, întrucât sumele pretinse prin prezenta acțiune reprezintă indemnizații de concedii medicale achitate salariaților, aferente intervalului februarie 2010- martie 2012, pentru care reclamantul nu și-a exercitat dreptul de a solicita restituirea indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate achitate salariaților, sens în care prescripția a stins dreptul său la acțiune în sens material.

Față de susținerile formulate de reclamant cu privire la incidența unui termen și mai mare de prescripție de 5 ani, argumentate prin invocarea Codului de procedură fiscală, a apreciat că acestea sunt nefondate.

De asemenea, a solicitat să se constate că, reclamantul confundă regimul juridic al impozitelor și taxelor obligatorii datorate bugetului de stat consolidat care se achită în termenul de prescripție de 5 ani conform reglementărilor instituite prin OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu regimul juridic al indemnizațiilor pretinse prin prezenta acțiune, indemnizații care au regim de drept salarial conform art. 55 alin. 1 din Lg. nr. 571/2003 cu modificările și completările ulterioare, și nu reprezintă taxe sau contribuții obligatorii datorate de contribuabili bugetului de stat.

Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 3 din OUG nr. 158/2005 cu modificările și completările ulterioare, dreptul la concedii și indemnizațiile prevăzute la art. 2 alin. (1) din același act normativ, este condiționat de plata contribuției de asigurări sociale de sănătate destinată suportării acestor indemnizații, denumită în continuare contribuție pentru concedii și indemnizații. Această contribuție face obiectul plăților obligatorii către bugetul de stat în termenul de prescripție de 5 ani și nu indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, care au un cu totul alt regim juridic, așa cum am demonstrat mai sus. De altfel, inclusiv reclamantul a admis indirect faptul că nu se poate raporta la termenul de prescripție de 5 ani prevăzut de OG nr. 92/2003, întrucât, în final solicită instanței de judecată exonerarea sa de la plata sumei de 21156 lei, ca o ultimă soluție la chestiunea de fond: rămânerea sa în pasivitate, dincolo și de termenul general de prescripție de 3 ani.

Față de considerentele ce preced, solicită respingerea acțiunii ca prescrisă.

În ipoteza în care instanța va respinge excepția prescripției dreptului la acțiune, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, întrucât în înscrisurile depuse de reclamant în susținerea pretențiilor sale nu există niciun document din care să rezulte faptul că reclamantul a achitat către salariați sumele reprezentând indemnizațiile solicitate, condiție esențială pentru a se solicita restituirea acestor indemnizații așa cum este stipulat expres în art. 38 alin. 2 din OUG 158/2005 cu modificările și completările ulterioare privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate: " Sumele reprezentând indemnizații plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, se recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din creditele bugetare prevăzute cu această destinație, în condițiile reglementate prin normele de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență". Deci pentru a putea recupera din bugetul FNUASS sumele reprezentând indemnizații, acestea trebuie să fie achitate în prealabil. În același sens sunt reiterate aceste dispoziții normative și de art. 77 alin. 1 din Anexa 1 la Ordinul nr. 60/32/ 2006 pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate:,, (1) Sumele reprezentând indemnizații plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, se recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din creditele bugetare prevăzute cu această destinație."

În drept, a invocat Decretul nr. 167/1958 privind prescripția extinctivă, OUG nr. 158/2005 cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere obiectul pretențiilor deduse judecătii, precum și apărările și excepțiile invocate pârâtă, relevant în cauză, considerăm că este modalitatea în care se interpretează condiționarea formulării cererii de restituire a sumelor reprezentând indemnizații plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, în termenul de 90 de zile reglementat de art. 40 alin. 1 din O.U.G. nr. 158/2003, forma anterioară modificărilor aduse de O.U.G. nr. 68 din 21 octombrie 2014, raportat la titularul cererii de restituire, respectiv beneficiarul direct al indemnizației, persoana fizică asigurată ori plătitorul acesteia, angajatorul persoană juridică.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Deși s-a amânat pronunțarea asupra sesizării, părțile nu au formulat puncte de vedere cu privire la dezlegarea problemei de drept.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată.

1. Redarea normelor de drept interne.

- O.U.G. nr. 158/2003, forma anterioară modificărilor aduse de O.U.G. nr. 68 din 21 octombrie 2014.

Art. 40, alin. 1 – „(1) Indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, în termen de 90 de zile de la data de la care beneficiarul era în drept să le solicite”.

Art. 36, alin. 3, lit. a) și b) – „ (3) Plata indemnizațiilor se face lunar de către: a) angajator, cel mai târziu odată cu lichidarea drepturilor salariale pe luna respectivă, pentru asigurații prevăzuți la art. 1 alin. (1) lit. A și B; b) instituția care administrează bugetul asiguraților pentru șomaj, până la data de 10 a lunii următoare celei pentru care s-a acordat concediul medical;”.

2. Punctul de vedere al completului de judecată.

În ceea ce privește Curtea de Apel, până la acest moment, există o practică unitară referitor la aplicarea art. 40 alin. 1 din O.U.G. nr. 158/2003, forma anterioară modificărilor aduse de O.U.G. nr. 68 din 21 octombrie 2014, în sensul că termenul de 90 zile este aplicabil doar

beneficiarilor indemnizației, persoane fizice asigurate, nu și plătitorilor indemnizației, angajatori persoane juridice.

Cu toate acestea, prezentul complet apreciază că, în ceea ce privește aplicarea art. 40 alin. 1 din O.U.G. nr. 158/2003, forma anterioară modificărilor aduse de O.U.G. nr. 68 din 21 octombrie 2014, termenul de 90 zile vizează toate cererile de restituire formulate, indiferent de titular.

Astfel, în speță este incident art. 40 alin. 1 din OUG 158/2005, aprobată prin Legea 399/2006, în conformitate cu care indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, în termen de 90 de zile de la data la care beneficiarul era în drept să le solicite. Art. 40 din OUG 158/2005 a fost modificat prin OUG 36/2010, publicată în MO 268/26.04.2010, termenul de 3 ani prevăzut anterior fiind redus la 90 de zile, acest termen fiind aplicabil atât asiguraților care au dreptul la indemnizațiile la care se referă OUG 158/2005, cât și angajatorilor care plătesc salariaților indemnizațiile care se suportă în final de Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, atât asigurații, cât și angajatorii având calitatea de beneficiari, în sensul legii.

În accepțiunea legii, au calitatea de beneficiari atât salariații care beneficiază de indemnizațiile la care se referă OUG 158/2005, cât și angajatorii care plătesc aceste indemnizații, deoarece sumele respective se recuperează din Fondul unic de asigurări sociale de sănătate, conform art. 38 din OUG 158/2005. Deci, atât timp cât aceste sume nu se plătesc din bugetul angajatorilor, ci din alt buget, respectiv FNUASS, atunci și angajatorii au calitatea de beneficiari, chiar prin prisma definiției noțiunii de „beneficiar”.

Legiuitorul a prevăzut expres în cuprinsul OUG 36/2010 că certificatele de concediu medical emise până la data intrării în vigoare a OUG 36/2010 (26.04.2010) se depun la casele de asigurări de sănătate în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a acestui act normativ, realizându-se astfel o protecție a beneficiarilor de indemnizații (asigurați și angajatori care plătesc asiguraților indemnizații suportate de fond) dar și a fondului. Prin această dispoziție se asigură neretroactivitatea și previzibilitatea legii. După intrarea în vigoare a dispozițiilor OUG 36/2010, angajatorii nu mai pot recupera sumele reprezentând indemnizații plătite de aceștia asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor, decât dacă au solicitat recuperarea în termen de 90 de zile de la data la care erau în drept să le solicite. Dispozițiile art. 1 și 10 din Ordinul nr. 32/2006 prin care s-au aprobat Normele Metodologice de aplicare a OUG 158/2005, stabilesc că termenul de 90 de zile se calculează începând cu data de 25 a lunii următoare celei pentru care se datorează contribuțiile pentru concedii și indemnizații.

Sumele solicitate de reclamantă în baza art. 40 din OUG 158/2005 reprezintă indemnizații care se plătesc asiguraților în temeiul art. 38 din același act normativ și care depășesc suma contribuțiilor datorate de angajator în luna respectivă și care se recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, în condițiile prevăzute de Normele de Aplicare a OUG 158/2005. Prin urmare, în speță nu sunt aplicabile dispozițiile art. 135 din Codul de procedură fiscală, ci prevederile speciale din cuprinsul Normelor Metodologice prin care s-a reglementat procedura de plată și recuperare a acestor indemnizații.

3. Prezentarea jurisprudenței proprii instanțe.

Curtea de Apel a considerat, potrivit practicii unitare până la acest moment, că:

- În mod corect a reținut prima instanță că potrivit dispozițiilor art. 38 alin. 2 din OUG 158/2005 „Sumele reprezentând indemnizații plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, se recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din creditele bugetare prevăzute cu această destinație, în condițiile reglementate prin normele de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență. Aceste sume nu pot fi recuperate din sumele constituite reprezentând contribuții de asigurări sociale de sănătate.”

- De asemenea, tribunalul a reținut că termenul de 90 de zile invocat de intimată nu vizează dreptul angajatorilor de a recupera sumele care depășesc cuantumul contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, în condițiile art. 38 alin. 2 din OUG 158/2005.
- În acord cu prima instanță, Curtea constată că termenul prevăzut de art.40 alin.1 din actul normativ anterior amintit (în forma în vigoare la data nașterii drepturilor la restituire - se solicită de către reclamantă restituirea sumei de 33.468 lei reprezentând drepturi achitate în calitate de angajator cu titlu de indemnizații de concedii medicale pentru perioada mai 2013 – februarie 2014) excede ipotezei din cauză, anume aceea a cererii de restituire a sumelor reprezentând indemnizațiile plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă.
- Astfel, Curtea reține că termenul de 90 de zile prevăzut de art.40 alin.1 din OUG nr.158/2005 vizează perioada în care beneficiarii indemnizațiilor trebuie să solicite acordarea acestora, pe baza certificatelor medicale doveditoare. Ca atare, textul se aplică exclusiv asiguraților, deoarece numai aceștia pot fi beneficiarii indemnizațiilor pentru concediu medical, nu și angajatorilor care doresc să-și recupereze sumele plătite în plus față de contribuțiile de asigurări sociale datorate potrivit legii. Oricât de extensiv s-ar interpreta termenul de beneficiar, având în vedere întreaga legislație referitoare la sistemul de asigurări sociale de sănătate, această calitate nu o poate avea niciodată angajatorul, deoarece în baza contribuțiilor de asigurări sociale plătite acesta nu poate dobândi niciunul dintre drepturile prevăzute de lege pentru asigurați. Beneficiari în înțelesul legii sunt doar asigurații, iar în cazul persoanelor care prestează activitate în baza unui contract individual de muncă, singurii beneficiari ai drepturilor de asigurări sociale sunt angajații, angajatorii fiind doar debitori ai obligațiilor de calculare, reținere și plată a contribuțiilor de asigurări sociale de sănătate.
- Beneficiari sunt asigurații, așa cum aceștia sunt prevăzuți de art.1 din OUG nr.158/2005, deoarece legea stabilește că ei au dreptul, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, pe perioada în care au domiciliul sau reședința pe teritoriul României, la concedii medicale și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, în măsura în care îndeplinesc cerințele prevăzute de textul legal. Niciunde în cuprinsul legii angajatorul nu este prevăzut ca beneficiar de concedii medicale și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, ci doar debitor al obligațiilor prevăzute de art.5, 6, 36 din ordonanță sau al altor obligații. În sensul celor arătate este și art.39 din OUG nr.158/2005, potrivit căruia indemnizațiile se achită beneficiarului, reprezentantului legal sau mandatarului desemnat prin procura de către acesta. Din cuprinsul acestui text de lege rezultă clar că beneficiar nu poate fi decât asiguratul care are dreptul la concedii medicale și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, fără ca angajatorul să aibă calitatea de beneficiar.
- Aceeași interpretare rezultă și din succesiunea textelor de lege, deoarece obligația apelantei – intimată de restituire a sumelor achitate de angajator cu titlu de indemnizații către asigurați și care se suportă potrivit legii din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, sume ce depășesc cuantumul contribuțiilor datorate de acesta în luna respectivă este prevăzută de art.38 din O.U. nr.158/2005, în timp ce termenul de 90 de zile invocat de apelantă este prevăzut abia la art. 40, în condițiile în care între cele două texte de lege se intercalează art. 39 care stabilește cui se achită efectiv indemnizațiile. În aceste condiții nu poate fi reținută susținerea apelantei în sensul că termenul prevăzut de art.40 este aplicabil situației reglementate de art.38, deoarece art.40 prevede un alt destinatar (beneficiarul) și o altă situație, respectiv solicitarea de plată a indemnizației, în

baza actelor justificative, plată care se face potrivit art.39 doar beneficiarului sau persoanelor prevăzute de lege.

- Această interpretare este întărită și dispozițiile art.40 alin.2 din OUG 158/2005, potrivit cărora „Cuantumul indemnizațiilor solicitate potrivit alin. (1) se achită la nivelul convenit în perioada prevăzută în certificatul medical.” Este astfel evident că textul se referă la cuantumul întregii indemnizații, care nu poate fi solicitat decât de asigurat, nefiind vorba despre sumele care au depășit suma contribuțiilor datorate.

Acest punct de vedere a fost expus în deciziile nr. 964/2017 din 05.04.2017 și nr. 1006/2018 din 04.04.2018 (atașate prezentei).

VI. Prezentarea jurisprudenței naționale apreciată a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei.

În țară au fost identificate soluții în sensul opiniei Curții de Apel, respectiv s-a apreciat că termenul de 90 zile este aplicabil doar beneficiarilor indemnizației, persoane fizice asigurate, nu și plătitorilor indemnizației, angajatori persoane juridice.

S-a reținut de către aceste instanțe, în principiu, că:

Având în vedere obiectul cererii de chemare în judecată, Curtea constată și reține că instanța de fond a interpretat și aplicat legal dispozițiile art. 38 și 40 alin. (1) din OUG nr.158/2005.

Astfel, critica recurentei cu privire la așa zisa confuzie între termenul de decădere și termenul de prescripție este nefondată. Pentru a înlătura confuzia de interpretare a recurentei, Curtea reține că dispozițiile art. 38 alin. (2) din OUG nr.158/2005 statuează următoarele: *„Sumele reprezentând indemnizații plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, se recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din creditele bugetare prevăzute cu această destinație, în condițiile reglementate prin normele de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență. Aceste sume nu pot fi recuperate din sumele constituite reprezentând contribuții de asigurări de sănătate. Or, în prezenta cauză tocmai despre acest tip de sume este vorba respectiv, sume care au depășit contribuțiile datorate pe perioada iulie 2008 – decembrie 2009.*

Refuzul de a înregistra cererile respective pe motiv că a fost depășit termenul de 90 de zile este total eronat, deoarece dispozițiile alin. (2) al art. 38 din OUG nr.158/2005 nu prevăd vreun termen pentru formularea unor asemenea cereri.

Cât privește termenul prevăzut de dispozițiile art. 40 alin. (1) din OUG nr.158/2005 acesta are cu totul o altă sferă de aplicare și adresează unei alte categorii de subiecți. În acest sens, art. 40 alin. (1) din OUG nr.158/2005 prevede următoarele: *„Indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, în termen de 90 de zile de la data la care beneficiarul era în drept să le solicite”.* Noțiunea de indemnizații este în strânsă corelare cu dispozițiile art. 39 alin. (1) din OUG nr.158/2005 care prevede că: *„Indemnizațiile se achită beneficiarului, ...”.* Or, alin. (2) al art. 38 vorbește nu despre restituirea indemnizațiilor, ci despre, *Sumele reprezentând indemnizații plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, se recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale, ceea este cu totul altceva decât înțelege sau se face că nu înțelege recurenta.* Interpretarea acestor dispoziții legale trebuia să se facă în raport de obiectul cererii de chemare în judecată, cerere formulată de către un angajator și nu de către un/unii, salariat/salariați așa cum se raportează recurenta la dispozițiile art. 40 alin. (1) din OUG nr.158/2005.

În ipoteza descrisă de către art. 40 alin.(1) este vorba despre indemnizațiile care se plătesc beneficiarilor, iar prin obiectul cererii de chemare în judecată este vorba despre un angajator, astfel că termenul de 90 de zile se aplică doar beneficiarilor care solicită indemnizații ce i se cuvin pe baza actelor justificative. Prin urmare, în speța de față în raport de obiectul cererii de chemare în judecată nu sunt aplicabile dispozițiile art. 40 alin. (1), ci dispozițiile art. 38 alin. (2) din OUG nr.158/2005.

În acest mod s-a apreciat de către: Curtea de Apel – decizia nr. 1768/29.02.2012; Curtea de Apel – decizia nr. 1954/30.10.2013.

Soluția contrară a fost adoptată de Curtea de Apel, de Curtea de Apel, care au apreciat că termenul de 90 zile prevăzut de art. 40 din OUG nr. 158/2005 este aplicabil atât asiguraților care au dreptul la indemnizație, cât și angajatorilor care plătesc aceste indemnizații salariaților.

S-a reținut de către aceste instanțe, în principiu, că:

Recurenta-reclamantă susține că este îndreptățită la a i se plăti suma pretinsă prin cererea de chemare în judecată, invocând în drept prevederile art. 38 alin 2 din OUG nr. 158/2005, potrivit cu care „sumele reprezentând indemnizații plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, se recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din creditele bugetare prevăzute cu această destinație”, în același sens fiind și disp. art. 77 din Normele de aplicare a prevederilor OUG nr.158/2005.

Se mai susține de către recurentă că în cazul său nu sunt aplicabile dispozițiile art. 40 alin. 1 din aceeași OUG, în conformitate cu care „indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, în termen de 90 de zile de la data de la care beneficiarul era în drept să le solicite”, deoarece, în opinia sa, nu face parte din categoria beneficiarilor la care se referă art. 39 din același act normativ, text ce are următorul conținut: „(1)Indemnizațiile se achita beneficiarului, reprezentantului legal sau mandatarului desemnat prin procura de către acesta. (2)Indemnizațiile cuvenite și neachitate asiguratului decedat se plătesc soțului supraviețuitor, copiilor, părinților sau, în lipsa acestora, persoanei care dovedește că l-a îngrijit până la data decesului.”

Art. 38 alineatul 2 din OUG nr. 158/2005 statuează: „sumele reprezentând indemnizații plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, se recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din creditele bugetare prevăzute cu aceasta destinație, în condițiile reglementate prin normele de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență. Aceste sume nu pot fi recuperate din sumele constituite reprezentând contribuții de asigurări sociale de sănătate.” Acest text este foarte clar: sumele în discuție se recuperează „în condițiile reglementate prin normele de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență”.

Or, art. 82 din Normele de aplicare ale OUG nr. 158/2005, reia disp. art. 40 din ordonanță și stabilește că „indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, în termen de 90 de zile de la data de la care beneficiarul era în drept să le solicite”. Art. 38 alineatul 2 nu poate fi dissociat de art. 40 din OUG nr. 158/2005 și de art. 82 din Normele de aplicare, termenul de 90 zile fiind aplicabil în toate situațiile în care se solicită plata sumelor reprezentând indemnizațiile care face referire OUG nr. 158/2005. Acest termen este singurul prevăzut de actul normativ în discuție și are incidență atât în cazul persoanelor fizice, cât și al persoanelor juridice ce solicită restituirea sumelor reprezentând indemnizații în temeiul art. 38 alineatul 2. Normele juridice ce stabilesc acest termen au caracter special și deci derogă de la dispozițiile legale de drept comun din materia prescripției extinctive a dreptului la acțiune, dispoziții cuprinse în prezent în Noul Cod Civil, cel ce a abrogat expres prevederile Decretului nr. 167/1958. Aflându-se în ipoteza prevăzută de art. 38 alineatul 2 din OUG nr. 158/2005, recurenta-reclamantă este și ea un beneficiar în sensul art. 39 alineatul 1 din această ordonanță, deoarece și ea este îndrituită la restituirea sumelor reprezentând indemnizații. Beneficiari nu pot fi decât cei ce au o asemenea îndrituire, indiferent că sunt persoane fizice sau juridice. Recurenta nu poate fi exclusă din această categorie, mai ales că OUG nr. 158/2005 nu cuprinde o definiție explicită a noțiunii de „beneficiar”. Or, dacă legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să o facă.

În raport de toate cele ce preced, este evident că în cazul recurentei nu este aplicabil termenul general de prescripție de 3 ani în care ar putea solicita restituirea sumelor plătite cu titlu de indemnizație conform art. 38 alineatul 2 din OUG nr. 158/2005, ci termenul de 90 zile prevăzut de art. 40 din același act normativ.

În acest mod s-a apreciat de către: Curtea de Apel – decizia nr. 2205/11.04.2013; Curtea de Apel – decizia nr. 2896/29.06.2012; Curtea de Apel – decizia nr. 1525/27.09.2013.

VII. Evidențierea caracterului neunitar al jurisprudenței naționale consultate.

Din analiza soluțiilor de mai sus se observă caracterul neunitar al jurisprudenței până la momentul prezentei sesizări.

VIII. Alte aspecte apreciate a fi relevante.

Deosebit de relevant în această problemă este că, ulterior, prin O.U.G. nr. 68 din 21 octombrie 2014, dispozițiile art. 40 alin. 1 din O.U.G. nr. 158/2003 au fost modificate, textul în forma actuală menționând expres că termenul de 90 zile vizează atât beneficiarii indemnizației, cât și plătitorii acesteia.

În cauză însă, se pune problema interpretării și aplicării formei art. 40 alin. 1 în vigoare la momentul nașterii raporturilor juridice, respectiv 2010-2012.

IX. Se vor anexa prezentei sesizări hotărârile judecătorești la care s-a făcut referire.

Raportat la soluția adoptată mai sus, în baza dispozițiilor art. 520, alin. 2 Cod procedură civilă, va fi suspendată judecata prezentei cauze.

DISPUNE :

Admite cererea.

În temeiul dispozițiilor art. 519 Cod procedură civilă dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 40, alin. 1 din O.U.G. nr. 158/2003 anterior modificărilor aduse de O.U.G. nr. 68 din 21 octombrie 2014, în sensul dacă în categoria beneficiarilor sunt sau nu cuprinși și plătitorii prevăzuți la dispozițiile art. 36, alin. 3, lit. a) și b) din același act normativ sau numai persoana asigurată.

Dispune suspendarea judecării în temeiul art. 520, alin. 2 Cod procedură civilă, privind apelul declarat de pârâta **GH**, cu sediul în, împotriva sentinței civile nr.217 din 27 februarie 2018, pronunțată de Tribunalul în dosarul nr.1378/90/2015, intimat fiind reclamantul **IJ**, cu sediul în

Înaintează prezenta încheiere, însoțită de hotărâri judecătorești.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 27 iunie 2018, la Curtea de Apel - Secția I civilă.

Președinte,
AB

Judecător,
CD

Grefier,
EF

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL

SECȚIA

ÎN CHEIERE

Ședința publică din 13 Iunie 2018

Completul compus din:

Președinte: AB, judecător

Judecător CD

Grefier EF

S-a luat în examinare, pentru soluționare, apelul declarat de pârâta **GH**, împotriva sentinței civile nr.217 din 27 februarie 2018, pronunțată de Tribunalul, în dosarul nr.XXX, intimat fiind reclamantul **IJ**.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au lipsit părțile.

Procedura este legal îndeplinită.

Apelul este scutit de taxă judiciară de timbru.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că au fost comunicate motivele de apel către intimatul-reclamant, acesta a formulat întâmpinare care a fost comunicată apelantei-pârâte și care a depus la dosar răspuns la întâmpinare. Se arată că, prin serviciul registratură al instanței, la data de 12 iunie 2018, intimatul-reclamant a depus la dosar concluzii scrise. De asemenea, se arată că la data de 13 iunie 2018, apelanta-pârâtă a depus la dosar concluzii scrise, solicitând judecarea cauzei în lipsă, potrivit dispozițiilor art.223 alin.3 Cod procedură civilă.

Curtea, având în vedere natura litigiului, precum și faptul că s-a solicitat judecata în lipsă, din oficiu, ia în discuție și rămâne în pronunțare asupra unei posibile sesizări a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 40, alin. 1 din O.U.G. 158/2005, urmând a amâna pronunțarea două săptămâni, pentru a da posibilitate părților, în situația în care doresc, să depună puncte de vedere.

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților, în situația în care doresc, să depună puncte de vedere asupra posibilei sesizări a ÎCCJ,

DISPUNE :

Amână pronunțarea asupra unei posibile sesizări a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul procedură civilă, cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 40, alin. 1 din O.U.G. 158/2005, la data de 27 iunie 2018, dată până la care părțile pot depune puncte de vedere.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 13 iunie 2018, la Curtea de Apel--
Secția

Președinte,
AB

Judecător,
CD

Grefier,
EF